

เรื่อง Wadoiji
ภาพ Whitefox(๐๐๘)

โรงเรียนพิศวง
Darkmoon stamina

Darkmoon Stamina โรงเรียนพิศวง เล่ม ๑

แต่งโดย Wadoji

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-161-6

จัดจำหน่ายโดย บัญชี เลขที่ 2557

ราคา 169 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา เภาประทีป

กองบรรณาธิการ วนิตา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม โสภกา ไรวิชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ไช้สุธา / กฤติภา สาลี

ออกแบบปก สำนักพิมพ์แมปปี้ บานานา

ผู้จัดทำ

บริษัท แมปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยเจริญสนิทวงศ์ 40 ถนนเจริญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7756-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

จัดจำหน่ายในรูปแบบหนังสือโดย

พ.ท. สำนักพิมพ์พิสิทธ์อินเตอร์เนชั่นส์

เลขที่ 45, 47 ซอยเจริญสนิทวงศ์ 40 ถนนเจริญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7756-7 โทรสาร : 0-2433-7703

จัดจำหน่ายในรูปแบบสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์โดย

GREAT MEDIA AGENCY CO.,LTD.

บริษัท เกวท มีเดีย เอเจนซี่ จำกัด

เลขที่ 85 ซอยบวรราชธานี 75 แขวงบางระมาด

เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ : 0-2433-7756 โทรสาร : 0-2433-7703

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากได้รับการแนะนำจากน้องๆ ที่ติดตามผลงานของทางสำนักพิมพ์ ให้ไปลองอ่านเรื่อง *Darkmoon Stamina* ในเว็บไซต์แห่งหนึ่ง...ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ก็เข้าไปอ่านเขาตอนกลางดึกของคืนวันนั้น มีเพื่อนต้องรับเคราะห์กับอาการหลอนจนนอนไม่หลับของคนอ่านที่เขาแต่บ่นว่า

“เขียนอะไรแบบนี้ก็ไม่รู้...น่ากลัวว่ะ!!!”

“ก็นิยายผี ไม่ให้น่ากลัวแล้วมันจะขายได้หรือ”

นั่น...เพื่อนมันยัดเขาให้ ก็เลยส่งไปให้คนที่เขาไม่กลัวอ่านกันต่อปรากฏว่าคนชอบเยอะแยะ...งั้นเรามาลองกันสักตั้ง อย่างน้อยคนเขียนก็หลอกเราจนนอนไม่หลับไปแล้วตั้งหนึ่งคืน คงจะมีคนอยากโดนหลอกเหมือนกับเราบ้างเหมือนกัน

ถึงจะเป็นมือใหม่สำหรับงานแนวนี้ แต่เราก็ได้รับโอเดียนโก้จากน้อง Wadoji ที่หึงเขียน ทั้งแนะนำเรื่องปก และรูปเล่ม จนออกมาสำเร็จเสร็จสิ้นเป็นหนังสือที่เพื่อนๆ ถืออยู่ในมือ ต้องขอบคุณน้อง Wadoji และน้อง Whitefox (008) ที่ช่วยให้การทำหนังสือเล่มนี้ของพี่ๆ ทีมงานสนุกसान และง่ายขึ้นอีกเยอะเลยล่ะ ขอบคุณจริงๆ

สุดท้ายนี้ ขอฝากนักเขียนน่ากลัว...เฮีย...หน้าใหม่ เอาไว้อีกสักคนละคนนะคะ

กองบรรณาธิการ

สิงหาคม 2557

คุยกับผู้เขียน

พฤศจิกายน 2556

แปดปีมาแล้วนับจากวันที่โรงเรียนพิทวงได้ตีพิมพ์ครั้งแรก

ย้อนกลับไปดูในวันนั้น ผู้เขียนยังเป็นเพียงเด็กคนหนึ่งที่ไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับการเขียนนิยายเลย เพียงแต่เริ่มต้นเขียนเพราะอยากจะเล่าเรื่องราวในแบบที่ชอบ อยากระบายจินตนาการที่ปรากฏขึ้นในหัวออกไป แล้วเราก็สามารถลงมือเขียนได้โดยไม่ต้องกังวลอะไรเลย เป็นการเขียนเพียงเพราะอยากเขียนเท่านั้น นั่นช่างเป็นช่วงเวลาที่มีความสุขมากจริงๆ

โรงเรียนพิทวงจึงเป็นผลงานที่ออกมาอย่างชัดเจน เต็มไปด้วยจินตนาการ (ที่อาจจะเพี้ยนๆ สักหน่อย) แต่ก็โชคดีที่พอจะมีคนชื่นชอบบ้าง มีผู้อ่านจำนวนหนึ่งคอยสนับสนุนและเป็นกำลังใจให้ตลอดมา จนแม้ในปัจจุบันนี้ก็ยังมีคนที่จดจำนิยายเรื่องนี้ได้และเข้ามาทักทายผู้เขียนอยู่เรื่อยๆ จนไม่รู้จะตอบแทนความรักของผู้่านอย่างไรดี นอกจากตั้งใจว่าเมื่อกลับมามีเวลาอีกครั้ง เราจะต้องเขียนนิยายที่ดีออกมาให้คนได้อ่านให้ได้

โรงเรียนพิทวงถูกเขียนขึ้นครั้งแรกบนโลกอินเทอร์เน็ต และวันนี้มันกลับมาสู่ที่แห่งนี้อีกครั้ง

ถ้าคุณเป็นคนหนึ่งที่เคยมีความทรงจำร่วมกับนิยายเรื่องนี้ ขอให้คุณรู้ว่าพวกเขายังอยู่ที่นี้และยังคงคิดถึงพวกคุณอยู่เสมอเช่นเดียวกัน

Wadoji

ตอนที่ 1

คุโรฮาระ คุโรอิ

รถยนต์สีดำสนิทแล่นผ่านป้ายต้อนรับใหม่เอี่ยมของโรงเรียนที่ตั้งอยู่ท่ามกลางแมกไม้เขียวขจี บางทีมันก็ดูแออัดน่ารำคาญ สมควรตัดทิ้งไปบ้างน่าจะดีกว่า คุโรคิดเช่นนั้น ก่อนจะหันไปอ่านป้ายต้อนรับอย่างผ่านไป

**ยินดีต้อนรับท่านผู้ปกครอง
และนักเรียนใหม่ทุกคน
สู่โรงเรียนเอกชนคุโรสึกิ**

เป็นข้อความที่ไม่น่าสนใจเท่าใดนักสำหรับเขา แต่ชื่อโรงเรียนที่พอเลือกให้เขามาเข้านี้ก็สะกดใจเขาไม่น้อย สำหรับโรงเรียนแล้วถือเป็นชื่อที่ประหลาดทีเดียว คุโระหมายถึงสีดำ สีก็คือนักพระจันทร์ พระจันทร์สีดำ? ไมสิ อาจจะหมายถึง ดินเคียนมีดก็ได้

“คุโรสึกิ” เขาทวนคำนั้นซ้ำๆ ในขณะที่รถแล่นมาถึงสนามหน้าโรงเรียนที่ไร้ผู้คน ที่นี่คือ คุโรสึกิ...โรงเรียนประจำเก่าแก่ที่มีชื่อเสียงในด้านการเรียนการสอน และเขาต้องอยู่ที่นี้ 3 ปี ในฐานะนักเรียนชั้น ม. ต้น

บาทหลวงรูปหนึ่งรีบเดินออกมาต้อนรับ และคุโรเพิ่งจะรู้ตัวนี้เองว่าที่นี่

เป็นโรงเรียนคริสต์ เราเลยหมั่นมองตัวตึกด้านหน้าซึ่งน่าจะเป็นตึกเรียน ตึกนี้สูง 3 ชั้น บนตาดฟ้ามีแท่นหินอ่อนอยู่ ซึ่งเป็นที่ตั้งของรูปหล่อพระแม่มาวีรีชีวา

“สวัสดิ เธอคือคุโรซาวะ คุโรอิคุงุโซ่มิยะ?”

“ครับ” เขาตอบสั้นๆ แล้วหันไปลาคนขับรถที่มาส่ง

“ได้ยินว่า คุณพ่อ คุณแม่ของเธอต้องย้ายไปทำงานต่างประเทศ เลยส่งเธอมาอยู่ที่นั่นสินะ” คุณพ่อพูดอย่างเห็นใจ และมีด้วยความเอ็นดู แม้ว่าอันที่จริงแล้วหน้าตาของคุโรเองไม่ได้น่าเอ็นดูเท่าไรนัก เขาหัวผมแสกข้าง ผมดำเงาราวกับใส่น้ำมันไว้ตลอดเวลา ท่าทางดูเย็นชา ยิ่งเป็นคนไม่ค่อยพูดด้วยแล้วยิ่งดูไม่ตีเข้าไปใหญ่ แต่ที่สำคัญเห็นจะเป็นดวงตาสีดำสนิทของเขา เป็นส่วนที่ดูไม่รับแรงแม้มากที่สุด ตาของเขาเล็กตามแบบคนญี่ปุ่น นอกจากนั้นหางตายังชี้ขึ้นเล็กน้อย

บางทีเขาก็คิดว่าตัวเองเหมือนปีศาจ...

“แต่หนอยนะ พ่อว่าเธอมาเร็วไปนิด พวกเด็กเก่าเด็กใหม่ยังไม่มีใครมาเลย แต่ก็มีพวกอาจารย์พักอยู่ที่นั่นไม่กี่คน ถ้ามีอะไรก็ถามพวกเขาได้ อ้อ...พ่อเองก็พักอยู่ที่โรงเรียนด้วยเหมือนกันนะ พ่อชื่อซากากิ อากิระ เรียกอากิระก็ได้” คุณพ่อพูดแล้วยิ้มราวกับจะยื่นไม้สวิงให้ แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่ได้สนใจนัก

“ครับ คุณพ่อซากากิ” เขาตอบหน้าตาเฉย แล้วก็ลงเหยียบกระเป๋าดำเดินทางใบใหญ่ขึ้นมาจากชั้นบันไดสามชั้นที่ทำเป็นยกพื้นตึกเรียน ก่อนจะเหลือบมองดูสถานที่โดยรอบ คงเป็นเพราะไม่ได้เปิดไฟทางเดินรอบๆ เลยดูมืดทึมสมควรร

“เฮ้! ตามมา เคี้ยวจะพาไปดูห้องนะ” คุณพ่อซากากิเดินนำทางคุโรไปตึกนอนด้านหลังซึ่งสูงถึง 4 ชั้น ตัวตึกเป็นสีชาวดูสะอาด ทางซ้ายมีห้องอาบน้ำน้ำรวมดูเก่าๆ ก็สมแล้วที่เป็นโรงเรียนเก่าแก่ตั้งแต่สมัยสงครามโลกครั้งที่สอง พอเหลือบไปมองทางขวาอีกหน่อยดูเหมือนจะมีหอนาฬิกาอยู่ นอกจากนั้นยังเห็นหลังคาโบสถ์เก่าๆ อยู่ระหว่างแมกไม้ข้างโรงเรียน จนน่าสงสัยว่าไปตั้งอยู่กลางป่าแบบนี้ใครมันจะดันดันเข้าไปทำพิธีมิสซากัน

ทว่าเมื่อคุโรเขาเห็น

แต่รู้สึกว่าคุณพ่อคนนี้จะไม่เห็น...

เมื่อมองผ่านหน้าต่างชั้นสองของตึกเรียนเข้าไป มีนักเรียนชายหญิงหลายคนเดินเรียงแถวผ่านหน้าต่างไป เขาเหล่านั้นก้มหน้าก้มตาเดิน เหมือนไม่อยากจะรับรู้สิ่งใด นักเรียนเหล่านั้นไม่มีแขน เลือดสีแดงฉานไหลพลั่งๆ ออกมาจากบาดแผลที่หัวไหล่ ทว่าพวกเขาก็ยังมุ่งหน้าไปที่โถงสักแห่งในโรงเรียน โดยไม่แยแสต่อเลือดที่ไหลรินลงพื้น

แต่หน້อยนะ พ่อว่าเธอมาเร็วไปนิด พวกเด็กเก่าเด็กใหม่ยังไม่มีใครมา

เลย

...อย่างนั้นหรือครับ คุณโรหิวะระเหีๆ ยิ้มด้วยมุมปาก เขาดีใจที่มีเรื่องตื่นเต้นในโรงเรียนที่น่าเบื่อระบ้าง ไม่ว่านักเรียนไร้แขนเหล่านั้นจะเดินไปที่ใดในโรงเรียน คงจะทำให้เขาอยู่ที่นี่ได้อย่างสนุกสนานทีเดียว...

คุณพ่อหันหลังกลับมาเพราะความเจ็บจันทน์ที่น่าสงสัย และได้มองเห็นรอยยิ้มนั้นของคุณโรเจ้าทอติ

มันช่างดูชั่วร้ายเหลือเกิน

ตอนที่ 2

นักเรียนไร้แขน

“ห้ามชักผ้าในห้องน้ำ ห้ามใช้น้ำส้วมเปื้อน เปิดไฟหลังสามทุ่ม อย่าเถียงอาจารย์ คำสั่งของอาจารย์ให้ถือเป็นเด็ดขาดห้ามฝ่าฝืน” อาจารย์คามิมุระ เซชินะ อาจารย์ฝ่ายปกครองร้ายยาวหลังจากรับหน้าที่พาคุโรชินะมาส่งที่ห้องชั้นสามที่อยู่บนตึกนอน ดูเหมือนว่าปี 1 จะมีเยอะกว่าปีอื่น เลยจัดให้นอนชั้นสาม ส่วนปี 2 กับปี 3 จะนอนรวมกันที่ชั้นสี่ โดยแยกนักเรียนหญิงที่มีคอนข้างน้อยไปอยู่ที่ชั้นสองทั้งหมด

“ทราบแล้วครับอาจารย์” คุโรซุคแบบรำคาญนิดๆ และเตรียมจะปิดประตูห้อง แต่อาจารย์คามิมุระใช้มือคั้นบานประตูเอาไว้

“และห้ามออกมานอกห้องหลังสามทุ่ม เพราะผู้คุมมีอชวานอาจรอเธออยู่...” อาจารย์พูดอย่างจริงจัง

เอามุกฉีหลอกมาอ้าง คิดว่าเขาอายุเท่าไรกัน คุโรแอบคิดในใจ แต่ก็พยักหน้านิ่งหงักแบบรับรู้ ก่อนจะปิดประตูห้อง จะว่าไปที่ระเบียงทางเดินชั้นสามนี่ก็มีชวานประดับอยู่บนกำแพงหลายเล่มทีเดียว ไม่รู้ว่าเอาไว้ให้นักเรียนไม่ให้ออกมาตอนค่ำมืด หรือแค่เอาไว้ประดับเฉยๆ กันแน่ คุโรครุ่นคิดทลวงล้มตัวลงนอนเล่นบนเตียง ที่จริงเขารู้สึกไม่ค่อยชอบอาจารย์คามิมุระเท่าไร อาจารย์คามิมุระไว้ผมยาวเลบบ่าลงมาเล็กน้อย แต่มีคิ้วบรไ้ข้างหลัง ผมดำขลับคอนข้างหยักศก ตา

ไม่โตมากเท่าไรแต่ดูรูปร่างสูงใหญ่แบบฝรั่งสมเป็นอาจารย์พละ แต่ที่แน่ๆ ชุดวอร์มสีส้มที่ใส่อยู่นั้นไม่เข้ากับหน้าเขาเสียเลย ต่างกับคุณพ่อชากากิที่เป็นอาจารย์ใหญ่ลึกลับ คุณพ่อให้ผมสั้นแสบข้าง สีมมออกสีน้ำตาลอมส้มหน่อยๆ หน้าตาทำทางก็ดูอ่อนโยนใจดี ดูดีกว่าอาจารย์คามิมูระตั้งเยอะ

ที่จริงเขาไม่ค่อยชอบมนุษย์นักรบหรอก

มันน่ารำคาญ

เขาคิดจนผลอหลับไป

แปะ แปะ แปะ แปะ

เวลาผ่านไปพอสมควร เขาก็จำต้องตื่นขึ้นมามากครั้ง เพราะมีอะไรเหนียวๆ หยดมาโดนหน้า คุโรลองเอามือจับหน้าตัวเองอย่างจ้วงเจี้ยวแล้วมองสิ่งที่ติดอยู่บนมือ จึงเห็นว่าเป็นเลือด

คุโรละตุ้ง รีบลุกขึ้นออกมาจากเตียง เลือดสีแดงเข้มเหนียวข้นที่ติดอยู่ที่มือช่วยเตือนให้เขารู้ว่าไม่ใช่ความฝัน ห้องนี้มี 2 เตียง ซึ่งล้วนแต่เป็นเตียง 2 ชั้นทั้งคู่ และมีหน้าต่างที่ยาวตั้งแต่เต้านางจรดพื้น ตั้งอยู่ระหว่างเตียงทั้งสอง ใต้ตัวเล็กๆ ตั้งอยู่ตรงหน้าหน้าต่างนั้นอีกทีหนึ่ง

เลือดไหลซึมลงมาจากเตียงชั้นสอง หยาดเลือดค่อยๆ หยดลงบนผ้าปูที่นอนสีขาวของเตียงชั้นล่างที่ละหยดๆ

เขาชะโงกหน้าเขียงเพ้ามองด้วยความอยากรู้ วันนี้พระจันทร์ไม่เต็มดวง แต่ก็สว่างไสว แสงลอดผ่านกระจกหน้าต่างเข้ามาในห้องที่ไม่ได้เปิดไฟ ทำให้มองเห็นผู้หญิงคนหนึ่งนอนหันหลังอยู่บนเตียงนั้น

“ฮะ” คุโรเผลออุทานออกมาเมื่อเห็นดังนั้น

เด็กสาวในชุดนักเรียนนั้นหันหัวตั้งรับมาทางคุโรแบบร้อยแปดสิบองศา คอหมุนกลับหลังได้รอบ ดวงตาสุกโหลง ผมยวาวๆ ที่ดูหยาบและขุ่นเหยงวิวราวกับชากาโยแมงมุมเก่าๆ ของเธอหันอยู่รอบคอของตัวเอง เลือดบางส่วนแห้งเกาะกวงักติดอยู่ตามซอกคอและเส้นผมเหล่านั้น รวมทั้งบนใบหน้าซีดขาวนั้นด้วย ในปาก

Darkmoon Stamina

ของเธอคาบมีดทำควัวไว้เล่มหนึ่ง

เธอไม่มีแขน...

เลือดไหลทะลักหลั่งๆ ลงบนผ้าปูเตียงสีชาวย่างรุนแรงเหมือนกับเปิดก๊อกน้ำทิ้งไว้ เลือดเริ่มไหลออกมาจนชุ่มไปทั้งเตียง

"อือ...อือ...คอก! อึก!" เลือดทะลักออกมาจากปากเรื่อยๆ เลือดไหลลลลล ไพร้นออกมา เธอส่งเสียงครวญครางราวกับจะบ่งบอกความทรมานของเธอ

"เหวอ!" คุโรรีบถอยห่างจากเตียง เพราะอยู่ดีๆ ผู้หญิงคนนั้นก็กลิ้งตัวจนหล่นลงมาที่พื้น และพยายามยันตัวขึ้นมาโดยโอดครวญกับขอบเตียง เสียงเนื้อผ้าเสียดสีกับผ้าปูเตียงดังหืดๆ เธอกำลังยันตัวเองขึ้นมา แล้วยื่นเงินเงินเหมือนทรงตัวไม่ค่อยอยู่

"อือ...อืออือ..." เธอยื่นขึ้นแล้วร้องครวญคราง มีดในปากที่ถูกพันกัดไว้ กระแทบแสงจันทร์สะท้อนออกมากลายเป็นสีขาวสว่าง เธออยากจะวิ่งออกไปนอกห้องแต่เลิเก็น แต่ผู้หญิงคนนี้ได้ยื่นขาขวางประตูอยู่

"อือ...อืออือ..." เธอหันมิดด้านที่แหลมคมมาจากคุโรโดยใช้ปากคาบด้ามมีดที่ทำจากไม้เอาไว้ ก่อนจะวิ่งเข้ามาเพื่อที่จะแทงเขา

คุโรสะยะฮิม

เขาคว่าลำคอของผู้หญิงคนนี้ได้ และจับตัวเธอเหยียงแล้วกดลงกับพื้นโดยมีตัวเขาร่วมอยู่ข้างบน ก่อนจะได้มีดในปากของเธอออกมาจมองเห็นลิ้มเลือดสีแดงคล้ำกระจายอยู่ทั่วปาก คุโรซึกยิ้มกว้างอย่างพอใจ เขาเขายังมีดเล่มนั้นทิ้งไปได้เตียงอีกฝั่ง จากนั้นจึงหยิบคัตเตอร์ที่เขาพกไว้เสมอออกมาจากกางเกงกระหน่ำกรีด และพันใบหน้าของมีสาวตนนั้นนับครึ่งไม้ถ้วนจนไม่เหลือเค้าเดิม เศษเนื้อขาดกระเด็นหล่นกระจายไปทั่วราวกับเนื้อสับ เป็ลือกตาฉีกขาด ไม่นับอวัยวะอื่นๆ บนใบหน้าที่ละหะจะจนดูเกือบไม่ออกว่าส่วนไหนคือจมูก ส่วนไหนคือปาก

คุโรสสยะยิ้มอย่างพอใจ เขาเปิดประตูแล้วเหยียดเธอออกไปด้านนอกอย่าง
ไม่โยติ มีสาวกถึงไปชนหนึ่งระเบียบอีกฝั่งดั่งปีก ก่อนจะนอนแน่นิ่งอยู่เช่นนั้น

เขารับปิดประตูลงโดยใช้มือทั้งสองข้างยันประตูกลางหัวเราะ หึๆ ในลำคอ
ทั้งซุดและตัวเขาเหมือนเลือดจนโรคไปหมด เสือสีเขียวขี้ม้าดูดซับเลือดที่กระเซ็นมา
ติดฝั่งแน่นเป็นคราบ แสดงให้เห็นร่องรอยของเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้น

คุโรเลียริมฝีปากที่มีเลือดของผู้หญิงคนนั้นติดอยู่เล็กน้อย

นิกแล้วเขียว

โรงเรียนนี้ น่าสนุกไม่เลวเลย

เขาหัวเราะอย่างสะใจอยู่เพียงคนเดียวในห้องมืดๆ แสงจันทร์ส่องผ่านหน้าต่าง
ต่างเข้ามา ทำให้เห็นคราบเลือดที่กระจายอยู่ทั่วห้อง

รอยยิ้มของเขาในตอนนี้น่าต่างอะไรกับปิศาจร้ายในภาพเขียนเลย เด็กอายุ
สิบสามอย่างสิบสี่คนนี้กำลังตื่นเต้นกับโรงเรียนใหม่ของเขาไม่น้อย เหมือนกับที่คน
รับใช้ที่บ้านของเขาอวยพร

"ขอให้สนุกกับโรงเรียนใหม่นะครับ"

ตอนที่ 3

ผู้คุมมือขาว

คุโรยีนหายใจหอบอยู่หน้าประตูห้องตัวเอง ดูเหมือนว่ามีผู้หญิงนั้นจะไม่อยู่แล้ว ตอนที่เขาอยากจะล้างเนื้อล้างตัวที่เหม็นกลิ่นคาวเลือดนี้ซะหน่อย ไม่เงินคงหับไม่ลงแน่

“ไปขอให้อาจารย์เปลี่ยนห้องให้ด้วยเลยดีกว่า...” เขาก็ทำกับตัวเอง ไม่ใช่ว่ารู้สึกกลัวขึ้นมาหรอก เพียงแต่ห้องมันและอะไรมดแบบนั้นใครจะไปนอนลงกันเล่า คิดไปคิดมาเขาก็ชักจะหงุดหงิดตัวเอง จึงรีบหันกลับไปทางบันไดเพื่อจะลงไปล้างเนื้อล้างตัว แต่ก็ต้องชะงักเท้าเอาไว้ มีใครบางคนยืนอยู่ที่สุดปลายทางเดิน ตรงที่แสงจันทร์ส่องไปไม่ถึง ร่างใหญ่ยักษ์นั้นยืนค้อมหลังเหมือนพวกยักษ์ในหนังสือนิทานทั่วไป

“อาจารย์คามิมูระ?” คุโรลงส่งเสียงเรียกออกไป ที่จริงคนที่เขาเห็นอยู่ในขณะนี้ดูจะตัวใหญ่กว่าอาจารย์คามิมูระพอควร แต่คนตัวใหญ่ที่เขารู้จักในโรงเรียนนี้มีแต่อาจารย์คามิมูระเท่านั้นนี่นา

ชายคนนั้นไม่ตอบ เขาเดินลากเท้าเข้ามาใกล้เรื่อยๆ เสียงโซ่เหล็กที่กระทบพื้นดังแครก แครก อย่างชัดเจน

ใช่...คุโรจึงมองคนที่อยู่ในความมืดนั้น สงสัยจะไม่ใช่อาจารย์ซะแล้วสิ เขาคิดอย่างหวาดระแวง

ชายคนนั้นเดินมาชิดกำแพง หยิบขวานที่ห้อยอยู่บนผนังลงมา

เล่มที่ 1...

เล่มที่ 2...

ห้ามออกมานอกห้องหลังสามทุ่ม เพราะผู้คุมมือขวานอาจารย์เธออยู่ ... สิ่งที่อาจารย์เตือนตั้งขึ้นในหัวของเราอีกครั้ง

คุโรหันกลับเข้าห้องด้วยความรวดเร็ว หลังประตูปิดตึงบึง ร่างของชายคนนั้นยังคิดตาเขาอยู่ ผู้คุมมือขวานไม่ใช่แค่เรื่องหลอกเด็กเสียแล้ว

หัวใจของเขายังเต้นไม่เป็นจังหวะ คุโรหายใจหอบเสียงดัง ภายในห้องอันเงียบสงัดมีเพียงเสียงลมหายใจของเขาเท่านั้น เลือดของผู้หญิงคนเมื่อกี้ยังคงกระจายอยู่ตามพื้นห้องเหมือนเดิม เสียงลากโรไปกับพื้นยังคงดังแตรๆ อยู่หลังบานประตูนั้น นำหวาดหวั่นอยู่พอสมควรสำหรับคุโร เขาหลบตาลงซ้ำๆ เหมือนเตรียมตัวเตรียมใจ พลังทุดตัวลงนั่งที่พื้นห้องหลังไว้กับประตู

เมื่อได้ยินเสียงโรเทร่ผ่านหน้าห้องไป เขาอดหายใจเบาๆ ที่อาจารย์บอกว่าย่าออกมานอกห้องในตอนกลางคืน หมายความว่าถ้าอยู่ในห้องก็จะปลอดภัยสินะ คุโรเริ่มโล่งใจขึ้นมาบ้าง แต่ทอมองดูสภาพในห้องแล้ว ยังใจก็กังวลไม่ไหวแน่ๆ

ทำไมถึงนะ

.....

เขาหยิบหมากฝรั่งจากกระเป๋าใส่สายพายที่วางอยู่ข้างเตียงออกมาเคี้ยวหับๆ พลังครุ่นคิดหาวิธีที่จะลงไปห้องคุณพ่อที่อยู่ชั้น 1 ให้ได้ ครั้นจะลงทางหน้าต่างก็อาจจะผาดโผนไปสักหน่อย สามชั้นนี่จริงๆ ก็สูงไม่ไร้เล่นเหมือนกัน คิดๆ แล้วก็ยังหาทางออกไม่ได้ คุโรเคี้ยวหมากฝรั่งไปเรื่อยๆ อย่างใจเย็น พอเหลือบมองดูนาฬิกาก็เข้าสู่เวลาห้าทุ่มแล้ว บรรยากาศในโรงเรียนกำลังเงียบสงบได้ที่เดียว

ปัง!!!

ประตูห้องสิ้นสະเหือนราวกับถูกกระแทกอย่างรุนแรง เล่นเอาตัวของคุโรที่พึ่งประตูอยู่กระเด็นออกมาข้างหน้า เศษไม้บางส่วนร่วงใส่หัวของเขาประปราย

คู่วิธีเบียดหน้าขึ้นไปมองว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ แล้วเขาก็ต้องตกใจเมื่อเห็นปลายชวานแทงทะลุประตูไม่ออกมาส่วนหนึ่ง

โหนบอกรว่าอยู่ในห้องแล้วปลดศอกภัยใจ เขาเริ่มนึกเคืองอาจารย์คามิมูระขึ้นมานิดๆ

คู่วิธีวิ่งไปที่หน้าต่างโดยไม่รอช้า มองหาหนทางที่จะลงไปข้างล่าง ไม่มีทาง ถ้าโคดลงไปยังงี้ก็ไม่รอด จะฉีกผ้าปูที่นอนแล้วไต่ลงไปแบบในหนังก็คงจะไม่ทัน ประตูไม้เสียงเครื่องนั้นดูท่าจะทนแรงชวานไม่ได้นาน เมื่อไม่มีทางหนีแล้วเขาจึงพยายามหาทางอื่น

คู่วิธีบีบคัตเตอร์อันเดิมขึ้นมาเตรียมพร้อม แต่เขาก็ไม่ได้รู้สึกใจชื้นขึ้นมาสักเท่าไรหรอก จะรู้สึกล้มใจปนสมเพชตัวเองเสียด้วยซ้ำ

คัตเตอร์อันแค่นี้ เอามาสู้กับเจ้ายักษ์นั้นนะเนาะ บ้าสินดี เขาคิดอย่างงูตงิด แล้วยืนจังก้าคิดหน้าต่าง สายตาจึงมองไปที่ประตูซึ่งกำลังจะถูกทำลายอย่างใจจดใจจ่อ

ที่ด้านนอก ชวานเล่นขนาดเหมาะมือถูกพาดพันลงมาครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยแรงของชายร่างยักษ์ ก้ามเนื้อหนาเหนียวชวานเข้าๆ จนประตูไม้บานนั้นไม่สามารถที่จะต้านทานเอาไว้ได้อีกต่อไป

โครม!!!

ในที่สุดประตูไม้หนาาก็ถูกพังออก ชายร่างยักษ์คนนั้นยื่นลำตัวท่อนบนเข้ามา เขาใช้ราอันใหญ่โตพยายามตะประตูด้านล่างที่แตกและแหว่นชวานออก พลังหายใจพิศพาด โส้ที่สลิเมกระชกึงถูกพันไว้รอบตัวของชายคนนี้ ศีรษะที่ไม่มีผมประดับอยู่บนเต็มไปด้วยแผลเป็นที่น่าเกลียด เขายังเหวี่ยงขาเพื่อพังประตูต่อ

แต่คู่วิธีไม่รอแล้ว

เขาวิ่งเข้าใส่เจ้ายักษ์นั้นแล้วเหวี่ยงคัตเตอร์ในมือออกไปในแนวนอน พันดวงตาทั้งสองข้างของชายผู้นั้นอย่างรวดเร็ว เลือดไหลติดปลายคัตเตอร์ออกมาเป็นวงกว้าง ราวกับการสะบัดพู่กันเขียนหมึกแดงออกไป

“อ้าก!!!” ชายร่างยักษ์ร้องโหยหวน เขาทิ้งขวานในมือลง แล้วใช้มือทั้งสองข้างบิดตาเอาไว้แน่นด้วยความเจ็บปวด เดินเซถอยหลังออกไปจากห้อง จนล้มลงนั่งในจุดเดียวกับที่นั่งนักเรียนไว้เช่นคนนั้นโดนเหวี่ยงออกไปพอดี หน้ากากที่ทำจากหนังสัตว์ที่ดูประหลาดเหมือนราดกรโรคจิตในหนังเกรตบีเริ่มมีเลือดซันๆ สีแดงฉานไหลเยิ้มลงมา คูโรเพิ่งมองเห็นชายคนนี้ชัดๆ ตอนนี่เอง ทั้งตัวใหญ่ และตัวยังมีกลิ่นเหม็นเหมือนศพที่เริ่มเน่า กลิ่นที่เริ่มกระจายไปทั่วห้องทำให้เขาต้องใช้มือข้างหนึ่งปิดจมูกไว้

คูโรรีบวิ่งออกไปนอกห้อง โดยวิ่งไปทางบันได ทั้งให้ผู้คุมมือขวานอยู่เบื้องหลังที่หน้าห้องนอนของเขา

แต่เขาก็หยุดชะงักกลางคัน

เขาไม่ชอบหน้าผู้คุมคนนี้เลย มันทำให้เขาตกใจอยู่หลายครั้ง คูโรแสร้งยิ้มอีกครั้ง แล้วหันกลับไปหาผู้คุมมือขวานอย่างช้าๆ ดวงตาเป็นประกาย **โรงเรียนนี้ทำให้เขายิ้มได้ตลอดเวลาเลยทีเดียว**

ผู้คุมมือขวานค่อยๆ ลุกขึ้นมา แล้วเดินไปหยิบขวานที่หล่นอยู่ที่พื้น โดยใช้มือข้างหนึ่งกุมบริเวณตาเอาไว้ แม้ว่าจจะมองไม่เห็นแต่คูโรคิดว่าผู้คุมรู้ว่าเขาอยู่ตรงนี้...เพราะมันกำลังเดินใกล้เข้ามาเรื่อยๆ จนอยู่ห่างจากเขาแค่ไม่กี่เมตร

คูโรเคี้ยวมากฝรังจืดชืดในปากพลางเก็บคัตเตอร์ใส่ลงในกระเป๋า แล้วเดินไปที่ผนังหยิบขวานเล่มหนึ่งเอามาถือไว้ด้วยมือทั้งสองข้าง มันออกจะหนักไปหน่อย แต่ถ้าดูจากขนาดของอิกฝ้ายแล้ว อาจจะไม่หนักไปด้วยซ้ำ

“อยู่ห่างนี้ครับ คุณผู้คุม” เขายิ้มแล้วร้องเรียกด้วยเสียงกวนๆ นั่นทำให้ผู้คุมมือขวานวิ่งเข้ามาหาเขาด้วยความรวดเร็ว เสียงวิ่งของชายคนนั้นดังสนั่นก้องไปตามทางเดิน น้ำหนักตัวกระแทกลงไปที่พื้นกระเบื้องจนเสียงก้องไปทั่ว

ติง!!! ผู้คุมมือขวานหยุดยืนตรงหน้าคูโร เลือขวานในมือขึ้นไปในอากาศ แล้วพาดลงมา

วันนี้คูโรต้องเป็นเหยื่อของเขา ทว่าคูโรกลับเบี่ยงตัวหลบไปชิดผนัง แล้ว

เหยียงชวานในมือเข้าไปที่เอวของอีกฝ่าย

จ๊ะ!!!

ผู้คุมมีชวานตัวชาติเป็นสองท่อน กลิ่นเหม็นเน่าโชยออกมาอย่างรุนแรง ตัวของผู้คุมตกลงสู่พื้นดังเมฆและ คมชวานที่แล่นผ่านร่างนั้นทำให้คุโรตกใจเล็กน้อย เพราะมันโน้มราวกับเฮลิคอปเตอร์ แต่เป็นเฮลิคอปเตอร์เนื้อคน

คุโรจิกยิ้มกว้างอย่างพอใจ เขารู้สึกเหมือนตัดต้นไม้กิมูฯ ต้นหนึ่ง เครื่องในหลายๆ ที่หลุดออกมานั้นมันดูชวนอ้วกนิดๆ แต่เขาก็พอใจในผลงาน แม้ว่ากลิ่นจะไม่ค่อยสดชื่นสักเท่าไร

คุโรเดินลงบันไดไปช้าๆ แต่ก็ยังเหลือบไปมองร่างที่นอนซมครึ่งอยู่ตรงนั้น ร่างนั้นนอนนิ่งไม่ไหวติง เขาแอบใส่ใจเล็กๆ ที่มันไม่ลุกขึ้นมาแบบในหนังสือ ดูเหมือนว่าผู้คุมมีชวานจะเข้าใจผิดไปเรื่องหนึ่ง คุโรไม่ใช่เหยื่อของเขา...

เขาต่างหากที่เป็นเหยื่อของคุโรซะวะ คุโรอิ

“คุโรอิคุง” เสียงเรียกหนึ่งดังขึ้นท่ามกลางความมืดมิดของทางเดินชั้นสอง ทำเอาคุโรสะดุ้งด้วยความตกใจ รีบหันกลับมาดูบุคคลเบื้องหน้าทันที

คุณพ่อชากากินั่นเอง เขาตั้งใจที่ไม่ใช่ชื่อไรท์มันเลวร้ายกว่าเจ้าผู้คุมตะกั่ว

“เกิดอะไรขึ้นกัน แล้วเลือกมันมันอะไร?” คุณพ่อรีบพูดเข้ามาจับไหล่ทั้งสองข้างของคุโรเอาไว้ด้วยความเป็นห่วง “बाटเจ็บตรงไหนวีเปล่า”

คุณพ่อพูดกลางมองคุโรที่เลือกสวมตัวเกมยังถือชวานที่มีอะไรหลายๆ ติดอยู่อย่างสงสัย พยายามคิดในใจว่า เขาน่าจะถามเขาว่า เธอไปฆ่าใครมาจากดีกว่ามั๊ยเนี่ย

“ผมเจอมันแล้ว” คุโรอิพูดด้วยน้ำเสียงและใบหน้าที่ยืนชา สายตาเริ่มมองคุณพ่อชากากิอย่างไม่มีหวังใจ

คุณพ่อมาทำอะไรที่นี่

กลับมาเดินในที่แบบนี้ได้อย่างไร

มันก็ไม่แปลกเท่าไรที่คุโรจะสงสัย ก็ขนาดเขาอยู่ในห้องตัวเองยังเจออะไร

แปลกๆ จนต้องออกมาขุ่นอกห้อง แล้วคุณพ่อเดินตรวจตราตจนกลางคืนแบบนี้ จะไม่เจออะไรบ้างวีใจ

“เจอ? เจออะไรเหรอ” คุณพ่อทำหน้างงๆ “เธอพูดเรื่องอะไรเหรอคูโรอิคุง”

“ผู้คุมมือขวานโง่ครับ ย่าบอกระว่าคุณพ่อไม่รู้เรื่อง” เขาพูดแบบใส่อารมณ์ คุณพ่อจึงไปสีกัก “คูโรอิ เธอฟังพ่อให้ดีๆ ที่จริงพ่อก็เคยได้ยินพวกนักเรียนพูดว่าโรงเรียนนี้จะมีวิญญาณอยู่เต็มไปหมด ที่จริงพ่อเองก็เชื่อนะ” เขาเดินไปคู่อึ่ง แล้วทำหน้าที่ลำบากใจ

“แต่พ่ออยู่ที่นี้มาสิบปีแล้ว ยังไม่เคยเห็นเลยสักครั้งเดียว แม้ว่าจะมีเรื่องแปลกๆ เกิดขึ้นก็เถอะ...”

“ยังไม่เคยเห็นเลยสักครั้งเดียว!!” คูโรอิบโวยวายเพราะไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้อินนิก มาให้เห็นกันจะจะ เอาขวานมาไล่ฟันกันอย่างนี้นะเนี่ยะ หมอนี่ไม่มีสัมผัสวิญญาณกับเขามั้งเลยวีใจ

คุณพ่อถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายกับปฏิกิริยาเดิมๆ เหมือนเวลาที่เขานบอกคนอื่นๆ ในโรงเรียนว่า ไอ้ที่พวกคุณเห็นกันนะ ทำไมผมไม่เคยเห็นมั้งเลย...

“เขาเออะ วันนั้นเธอลงไปล้างเนื้อล้างตัว แล้วไปนอนกับพวกอาจารย์ดีกว่านะ” เขาริบสรุป แม้จะยังสงสัยอยู่บ้างก็ตาม

“.....” คูโรมองเลยตัวคุณพ่อไป เขากำขวานในมือแน่น

มีนักเรียนไร้แขนยืนเรียงกันอยู่หลายคนทีเดียว เลือดไม่ได้ไหลจากแผลที่ไหล่ันอีกแล้ว แต่ดวงตาแดงก้ำของพวกเขากำลังจ้องมาที่คูโรเหม็ง

คุณพ่อหันไปมองทางที่คูโรมองไป นักเรียนไร้แขนคนหนึ่งละสายตาจากคูโรไปมองคุณพ่อแทน แต่คุณพ่อกลับหันมาถามหน้าตาเหลือหลา

“มีอะไรเหรอ คูโรอิคุง”

“อ้อ...ไม่มีอะไรครับ...ไม่มีอะไรเลย...” คูโรพูดพลางส่ายหน้า

ทั้งคู่เดินลงบันไดไปชั้นหนึ่ง โดยมีสายตาของพวกนักเรียนไร้แขนมองตามไปทุกฝีก้าว โรงเรียนที่แปลกประหลาดกับอาจารย์ใหญ่ที่ไร้แขนสัด้วนวิญญาณ คูโรรู้สึกว่ตัวเองหลงมาอยู่ในสถานที่ที่แปลกประหลาดเสียแล้ว

ตอนที่ 4

ฮีโรโยกิ มิทซึรุ

มิทซึรุเดินโซซัดโซเซมาถึงส่วนที่เป็นป่าข้างโรงเรียน ซึ่งมีโบสถ์เล็กๆ แอบซ่อนอยู่ในป่านั้น เขาย่านข้อความที่อยู่บนป้ายใหม่เขียนที่ติดอยู่ใกล้ๆ ประตูอัลลอยขนาดใหญ่

**ยินดีต้อนรับท่านผู้ปกครอง
และนักเรียนใหม่ทุกคน
สุโรงเรียนเอกชนคุโรสึกิ**

ในที่สุดก็ถึงชะเทิ เขา รู้สึกว่าอยากจะทำอะไรด้วยความดีใจอย่างสุดซึ้ง ที่จริงเขาควรจะมาขึ้นที่นี้ตั้งแต่เขิน แต่นั่งรถเมล์เลขไป 4-5 ป้ายเท่านั้นเอง พอจะเดินกลับมาก็กองทางไปไหนไม่รู้ชะอย่างนั้น ในที่สุดก็ต้องให้ชาวบ้านช่วยบอกทางให้จนได้ ไม่งั้นอาจจะกลายเป็นคนหลงป่าอยู่ข้างโรงเรียนนี้ไปแล้ว ทำไปทำไมก็รู้สึก ว่าตัวเองนี่น่ายังใจอกไม่ถูก

วันนี้คงเป็นวันที่ไม่ค่อยดีสำหรับเขานัก แต่มันยังเป็นวันแรกที่ย้ายโรงเรียนชะด้วยสิ

เขายืนอึ้งอยู่น่าประตูชั่วคราว เพราะไม่รู้จะเข้าไปยังไง ยามก็ไม่มี ประตูก็

เปิดไม่ได้ ตอนนี้อะหวังเพียงแค่ว่าคงจะไม่ต้องนอนเฝ้าอยู่หน้าประตูโรงเรียน รอจนกว่าจะถึงเช้าอะไรแบบนั้นหรอกนะ นี่มันไม่ใช่ยุคที่ญี่ปุ่นจะกันดารขนาดนั้น ไม่ใช่เธอ

ครีต

ประตูเหล็กเลื่อนออกช้าๆ เสียงดังพอสสมควร มิทซึซึอินฮิง เมื่อที่เขาลองเลื่อนดูก็ไม่เห็นจะได้เลยนี่นา เขาคิดอย่างสับสนในระหว่างที่มองภาพอาคารเรียนที่ตั้งตระหง่านอยู่หลังประตู รูปหล่อพระแม่มารีที่ชาวอินเด้นเป็นสง่าอยู่บนศาลาฟ้าของตึกเรียน แต่มิทซึซึกลับสนใจสนามหญ้าเบื้องหน้ามากกว่า เพราะมันเหมาะที่จะใช้เล่นฟุตบอลมากเลย แต่ทำไมประตูถึงเปิดออกได้เองกันนะ

"....."

ประตูอัตโนมัติ

ใช่แล้ว ประตูอัตโนมัติ มิทซึซึคิดอย่างไรก็ดี ความคิดเรื่องที่ว่ามันเป็นการกระทำของวิญญาณไม่อยู่ในหัวเขาแม้แต่น้อย

มิทซึซึถอดหมวกสีน้ำเงินเข้มของเขาออกมาบิดเบาๆ ก่อนเงยหน้าให้เร็วขึ้น เขาตัดสินใจแบบนักกีฬา อันที่จริงตอนอยู่ชั้นประถมเขาก็เป็นนักกีฬาฟุตบอลของโรงเรียนด้วยนะแหละ เพียงแต่มักจะโดนยึดเยียดให้เป็นผู้รักษาประตูตลอด เพราะไม่ใช่คนที่สูงเท่าไรนัก เขาก้าวเท้าผ่านสนามหญ้าเขียวข่มไปเรื่อยๆ หยดน้ำค้างตามยอดหญ้าทำให้เขารู้สึกเย็นจนบอกไม่ถูก จนมาถึงหน้าตึกเรียน

ที่นั่นไม่มีใครอยู่เลย โทในตึกปิดหมด

เขาเลยหันมองรูปหล่อพระแม่มารีที่อยู่บนตัวตึก ที่จริงเขาไม่ใช่ชาวคริสต์หรอก แต่พ่อแม่ก็พยายามหาเงินมาเพื่อให้เขาได้เรียนโรงเรียนที่ดีๆ มีชื่อเสียงอย่างที่นี่ คุโรสึกิเป็นโรงเรียนที่ทุกคนมีฐานะดีชอบส่งลูกมาเรียนกัน รวมถึงพ่อแม่ที่มีฐานะปานกลางอย่างพ่อแม่ของมิทซึซึเองก็ส่งลูกเข้ามาเรียนที่นี่เหมือนกัน

แถมที่นี่ยังมีคู่อีกด้วย เขาได้ยินมาอย่างนั้น

ฮะ! หรือว่าที่ประตูเปิดเมื่อทีจะเป็น... มิทซึซึเพิ่งรู้สึกตัว ถึงจะเป็นประตู-

Darkmoon Stamina

ชัดเจนมีติงจริง กลางตึกแบบนี้เขาก็คงไม่เปิดระบบมันทิ้งไว้หรอก แยะละสิ ทำไม่ถึงรู้สึกตัวช้าแบบนี้ละ แต่เอาเถอะเดินผ่านมาแล้วก็ช่างมันไปเลยดีกว่า

เขามองตัวตึกแล้วกลืนน้ำลายผ่านคอแห้งผากของตนเอง ที่นี่คงจะเป็นตึกเรียน

มิทซึรุก้าวเท้าผ่านตึกเรียนไปอีกหน่อย มองเห็นตึกนอนที่อยู่ด้านหลัง และมีหอนาฬิกาอยู่ข้างๆ เขาเดินเข้าไปใกล้ๆ สายตาคอยสอดส่องว่ามีใครอยู่ข้างๆ หรือไม่เมื่อเดินผ่านห้องอาบน้ำไปเล็กน้อย ที่หน้าตึกนอนมีสวนหย่อมขนาดกลางอยู่ กลิ่นดอกไม้ที่หอมอ่อนๆ ลอยมาตามลมท่ามกลางบรรยากาศยามค่ำคืนเช่นนี้ทำให้เขาเขารนลูกเกี้ยวทีเดียว

“นี่ นี่ นาย”

มิทซึรุรับหันหลังกลับด้วยความตกใจ เขามองเห็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่งอยู่ข้างหลัง เป็นเด็กผู้หญิงตัวเล็ก สูงประมาณเอวเขา เธอให้ผมบ๊อบ ใส่ชุดกระโปรงเอี๋ยมสีแดงและรองเท้าสีแดง หน้าตาดูน่าเรื่องขึงใจชอบกล ทั้งๆ ที่เป็นเด็กตัวเล็กๆ แค่นี้เอง

“ฮะ สวัสดีครับ” เขางงๆ แต่ก็รีบทักทายตามมารยาท

“ห้องที่ 3 นับจากขวามือ อาจารย์อยู่ที่นั่น รีบไปสิ” เด็กคนนั้นพูดด้วยน้ำเสียงเฉยชา

“เอ่อ...ขอบคุณนะ” มิทซึรุพูด พลังเหลือบมองหอนาฬิกาอีกห้านาทีจะห้าทุ่ม

เด็กที่โหนดจะออกมาอยู่ข้างนอกแบบนี้ตอนห้าทุ่มกัน

“รีบเข้าไปเร็วๆ สิ อยู่ข้างนอกนานๆ ไม่ปลอดภัยนักหรอก” เด็กคนนั้นพูดกับมิทซึรุแล้วหันหลังกลับ เดินลากเท้าเตาะเตาะหายไปในความมืด

มิทซึรุกลืนน้ำลายดังเอี๊ยก เป็นเพราะต้องเดินกลับมาตั้งไกลรีเปล่าก็ไม่รู้

เขารู้สึกว่าตัวเองคอแห้งเหลือเกิน

ผมสีคำออกน้ำตาลแดงหัวเกือบเรียบ สวมเสื้อยืดและกางเกงขายาวสีขาว คาดว่าน่าจะเป็นอย่างคุณอน

ดูยังไงก็เป็นอาจารย์วิทยาศาสตร์ชัด ๆ ไม่งั้นก็ต้องเป็นคณิตศาสตร์แหละน่า

“เข้า เข้ามาก่อนสิ” มิวซึรุเดินเข้าไปนั่งหน้าโทรทัศน์ตามคำเชิญ เขามองไปรอบๆ ห้องเห็นมีเตียงคู่ และตู้เสื้อผ้าขนาดกลางอยู่ข้างเตียง แล้วยังได้ยินเสียงคนอาบน้ำอยู่ในห้องน้ำ แต่ที่เหลือก็ไม่มีอะไรผิดปกติ

“นี่ ดีม๊ะ” อาจารย์คนนั้นพูด พลายยื่นแก้วน้ำมาให้ มิวซึรุดื่มน้ำเสียงดังอึกๆ ด้วยความกระหาย แล้วส่งแก้วคืนไป

“ครูชื่ออะไรดี อัสสิชิ นะ แล้วทำไมถึงมาเอาบ้านนี้ล่ะ” อาจารย์ถาม นึกแล้วเขยิวว่า**ต้องเป็นอาจารย์ มิวซึรุแอบคิดในใจ**

“หลงทางนิดหน่อยนะครับ”

ไม่นิดเพีย หลงแบบไกลสุดกู่เลยแหละ มิวซึรุแอบตะโกนในใจอีกครั้ง

อาจารย์คนนั้นหัวเราะเมื่อเห็นสภาพสะบักสะบอมของมิวซึรุ แต่เขาก็ต้องหยุดเสียงหัวเราะนั้นลงเมื่อมิวซึรุพูดต่อ

“พอดีเมื่อก็มีเด็กคนหนึ่งบอกให้ผมมาที่ห้องนี้นะครับ ก็เลยมาถูก”

“เด็ก...ผู้หญิงหรือผู้ชาย...”

“ผู้หญิงครับ...”

“ผมสันวิเปล้า...”

“เฮ้อ...ครับ”

อาจารย์ถอนหายใจอย่างโล่งอก **“ดีนะที่เจอคุณฮานาโกะ”**

คุณฮานาโกะ? มิวซึรุถึงกับอึ้งไป

คุณฮานาโกะเป็นมีชื่อดังในญี่ปุ่น บ้างก็ว่าคุณฮานาโกะเป็นปีศาจ แต่บางเรื่องกลับบอกว่าเป็นวิญญาณที่คอยคุ้มครองเด็กในโรงเรียนจากวิญญาณอื่นๆ แต่โดยมากเธอจะอยู่ในห้องน้ำหญิงเสียมากกว่า เด็กบางคนก็อยากลองดีอาจจะ

ชักชวนเพื่อนๆ ให้ไปลองเรียกคุณฮานาโกะหลังเลิกเรียนดู หลังจากตะโกนเรียกไปสามครั้ง มักจะมีเสียงตอบกลับมาจากในห้องน้ำที่ปิดตาย หรือไม่มีใครอยู่ ไม่มีเรื่องแปลกๆ เกิดขึ้น บางทีก็ถึงกับตามไปที่บ้าน หรือปรากฏตัวให้เห็นเลยทีเดียว จนในที่สุดมีที่อยู่ในห้องน้ำหญิงก็มักจะโดนเรียกเป็นคุณฮานาโกะไปซะหมด

“เด็กเมื่อกี้น่ะเธอครับคือคุณฮานาโกะ” เขาหันไปพูดกับอาจารย์ที่กำลังจะขึ้นไปนอนคนเดียว

“อ้อ...ใช่แล้ว...” อาจารย์ไซโต้บิดศีรษะก้มตัวลงนอน “ตัวจริง เสียงจริงเลยแหละ”

มิทซึรุยังคงอึ้งอยู่ ให้ตายเถอะ ลืมขอลายเซ็น **ซะทีไหนแล้ว!!!** ทำไมอาจารย์ถึงพูดได้น่าตาเขยแบบนั้น

“อ้อ...จำไว้ให้ดีๆ ฮิโรยูกิคุง” อาจารย์เงยหน้าขึ้นมองมิทซึรุด้วยสายตาจริงจัง

“ถ้าเจอเด็กคนอื่นนอกจากคุณฮานาโกะละก็ วิ่งได้เลขนะ ไม่ต้องรอ อยู่ที่นี่ก็เหมือนอยู่ในบ้านมีสิ่งนี้แหละ มองรอบๆ ใต้เวลางะไปตรงไหน ถ้าเจอแจ็กพ็อตนักเรียนที่นั่งอยู่ข้างๆ เธอเวลาเรียนอาจจะไม่มีแขนก็ได้...”

มิทซึรุมองหน้าอาจารย์ด้วยดวงตาที่เบิกกว้าง นี่หมายความว่ายังต้องเจอแบบนี้อีกหรือ ที่จริงมิทซึรุเป็นคนกลัวมีมาก และเขาก็ไม่ชอบบรรยากาศขามคำคืนของโรงเรียนนี้ตั้งแต่แวบแรกทีเห็นแล้ว

แกจิก...

คุโรเปิดประตูห้องน้ำออกมา เขาหันไปมองหน้ามิทซึรุด้วยสายตาที่เย็นชา พลางเข้คิ้วให้แฉ่ง

“เธอตัวนะคุโรซาระ อย่าทำแบบวันนี้อีกล่ะ การไปสู้กับพวกนักเรียนไร้แขน หรือผู้คุมมือขวานนะ มันอันตรายมาก” ไซโต้รีบพูดเตือน

“พวกเขาควรให้ความเคารพคุณฮานาโกะเป็นพิเศษนะ ไม่ควรพูดลบหลู่เธอเป็นอันขาด เพราะคุณฮานาโกะสามารถช่วยเหลือพวกเธอได้ ในเวลาที่พวกครูอาจจะไปช่วยไม่ทัน”

Darkmoon Stamina

คุโรไม่ตอบ เขายังคงจ้องหน้ามิทซึรุอยู่ มิทซึรุเองก็จ้องเขากลับเช่นกัน เขา
มองตาสีดำของคุโร นางตาที่ชี้ขึ้นเล็กน้อยนั้น

ดูเหมือนปีศาจยังไงก็ไม่รู้...นั่นเป็นความคิดที่เกิดขึ้นเป็นครั้งแรก หลังจาก
ที่อิโรบุกิ มิทซึรุได้เจอกับคุโร

ตัวอย่าง

“แน่หน่อยนะ พ่อว่าเธอมาเร็วไปนิก พวกเด็กเก่าเด็กใหม่ยังไม่มีใคร
มาเลย...”

หว่าเมื่อครูเขาเห็น...

เมื่อมองผ่านหน้าต่างชั้นสองของตึกเรียนเข้าไป มีนักเรียนชายหญิง
หลายคนเดินเรียงแถวผ่านหน้าต่างไป เขาเหล่านั้นก้มหน้าก้มตาเดิน
เหมือนไม่อยากรับรู้สิ่งใด นักเรียนเหล่านั้นไม่มีแขน เลือกลงงาน
ไหลพลั่งๆ ออกมาจากบวคแผลที่หัวไหล่ หว่าพวกเขาก็ยังมุ่งหน้า
ไปที่โหนดสักแห่งในโรงเรียน โดยไม่แยแสต่อเด็กที่ไหลรินลงพื้น...

...อย่างนั้นหรือครับ คุณหัวเราะหึๆ ยิ้มด้วยมุมปาก เขาก็ใจที่มี
เรื่องคืนเค็มในโรงเรียนที่น่าเมื่อชะบ้าง ไม่ว่าจะนักเรียนไร้แขนเหล่านั้น
จะเดินไปที่ใดในโรงเรียน คงจะทำให้เขาอยู่ที่นี้ได้อย่างสนุกสนาน
ทีเดียว...

โรงเรียนนี้น่าสนุกไม่เลวเลย...

ISBN 978-616-312-161-5

www.happybanana-online.com

สำนักพิมพ์แฮปปี้ บานาน่า